

Sygn. akt II K 170/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Wojciechowska

Protokolant: stażysta Paulina Strzyżewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2018 r.

sprawy:

S. G.

s. C., T. z domu P.

ur. (...) w m. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 lutego 2018r. w m. G., woj. (...) naruszył czynność narządu ciała Ł. S., w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: wieloodłamowego złamania kości nosa, złamania koron zębów 14, 21, 22, ukruszenia korony zęba 41, z koniecznością usunięcia zęba 21 z powodu złamania korzenia oraz krwiaka w okolicy powieki dolnej oka lewego, które to obrażenia naruszyły czynność narządu ciała na czas przekraczający dni 7 inny niż określonych w art. 156§1 kk

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk

1. S. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,
3. na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy na piśmie,
4. na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Ł. S. kwotę 37.000,00 (trzydzieści siedem tysięcy 00/100) złotych tytułem naprawienia szkody,
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Ł. S. kwotę 1.224,00 (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia cztery 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 295 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10/11 lutego 2018r. oskarżyciel posiłkowy Ł. S. wraz z narzeczoną A. S. i członkami swojej rodziny uczestniczył w zabawie karnawałowej organizowanej w G. w restauracji (...). W zabawie tej uczestniczył również oskarżony S. G.. Mężczyźni nie znali się wcześniej a w czasie imprezy siedzieli przy jednym stole.

Zabawa rozpoczęła się o godzinie 20:00, a w czasie jej trwania zarówno oskarżyciel posiłkowy jak i oskarżony spożywali alkohol w postaci wódki i wina.

Około godziny 2:45 oskarżyciel posiłkowy wyszedł przed restaurację zaczerpnąć powietrza. Przed restauracją stał oskarżony i dokarmiał psa. Ł. S. zwrócił oskarżonemu słowie uwagę, aby ten nie dokarmiał psa bo nie wygląda na bezdomnego i głodnego. Między mężczyznami wywiązała się słowna sprzeczka, po czym oskarżony podszedł do Ł. S. i wymierzył mu cios pięścią w twarz. W tym czasie z sali wyszły B. F., I. F. i A. S., które widząc co się dzieje stanęły między mężczyznami. Tymczasem oskarżony ponownie uderzył oskarżyciela posiłkowego pięścią w twarz. Ł. S. krwawił z nosa i ust. Bolała go głowa. Miał zakrwawioną koszulę i garnitur. W wyniku uderzenia spadły mu z nosa okulary i wykruszyło się jedno ze szkielek. Całe zajście trwało chwilę i było gwałtowne. Oskarżony zawiadomił policję, która przybyła na miejsce zdarzenia dopiero po pewnym czasie.

Rano w dniu 11.02.2018r. Ł. S. udał się na SOR w B.. Żle się czuł. Bolała go cała twarz. Nosił ślady pobicia.

Ł. S. przebywał na Oddziale Klinicznym Otiatrii, Laryngologii i Onkologii Laryngologicznej Szpitala im. (...) w Ł.. W szpitalu przebywał od 12.02.2012r. do 15.02.2012r., gdyż doznał złamania nosa i czterech zębów. Dokonano u niego repozycji kości nosa. U oskarżyciela posiłkowego stwierdzono wieloodłamowe złamanie kości nosa, złamanie koron zębów 14,21,22 ukruszenia korony zęba 41, krwiaka w okolicy powieki dolnej oka lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia Ł. S. na czas powyżej siedmiu dni.

Z uwagi na doznane obrażenia oskarżyciel posiłkowy był konsultowany laryngologicznie, neurochirurgicznie, stomatologicznie i psychiatrycznie. Po opuszczeniu szpitala pozostawał pod opieką poradni laryngologicznej i stomatologicznej.

(dowód: zawiadomienie o przestępstwie – k. 4 do 5, karta informacyjna – k. 7, zapis z monitoringu – k. 17, opinia sądowo – lekarska – k. 56-56a, płyta – k. 86, dokumentacja medyczna – k. 87).

S. G. ma 35 lat. Jest żonaty i nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Uzyskał wykształcenie zawodowe i zawód cukiernika. Pracuje jako przedstawiciel handlowy z wynagrodzeniem 2000 zł miesięcznie netto. Nie posiada żadnego majątku. Nigdy nie leczył się odwykowo, psychiatrycznie i neurologicznie i nie był dotychczas karany.

(dowód: dane osobo-poznawcze – k. 183v, dane z KRK – k. 79).

S. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przed sądem skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Po ujawnieniu wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego, zgodnych z ustalonym stanem faktycznym sprawy, S. G. potwierdził je jednocześnie usprawiedliwiając swoje zachowanie słowną wulgarną zaczepką ze strony oskarżyciela posiłkowego przed samym zdarzeniem.

Oskarżony złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby dwóch lat. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 37000 zł, pokrycie kosztów zastępstwa procesowego i orzeczenie obowiązku informowania na piśmie Sądu o przebiegu okresu próby raz na 6 miesięcy, zasądzenie kosztów i opłat. Wnioskowi temu nie sprzeciwił się oskarżyciel posiłkowy ani prokurator i wniosek ten został uwzględniony przez Sąd.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy został ustalony w oparciu o zebrany materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, w tym pokrzywdzonego Ł. S. jak i dokumentację zgromadzoną w sprawie, a dotyczącą doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała. Sam oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i poddał się dobrowolnie karze.

Pozostałe dowody w postaci danych o karalności, opinii biegłych, zapisu monitoringu i płyty zostały uznane za wiarygodne, a żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Okoliczności popełnienia czynu zostały także ustalone w oparciu o opinię biegłego chirurga odnośnie doznanych przez Ł. S. obrażeń.

S. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w tym zakresie wyjaśnienia, w których potwierdził, iż pobił Ł. S. po tym jak został przez niego sprowokowany. Ponieważ ta okoliczność sprowokowania nie jest możliwa do ustalenia czy rzeczywiście zaszła, z uwagi na brak dowodów w tym zakresie a strony tj. oskarżony i pokrzywdzony w tym zakresie przedstawili odmienne wersje zdarzenia, a obaj mężczyźni byli w czasie zdarzenia pod wpływem alkoholu, Sąd uznał, iż sam oskarżony nie może kategorycznie twierdzić, iż oskarżyciel posiłkowy prowokował go słownie skoro stan nietrzeźwości wpływał znacznie na sposób jego percepcji i postrzegania otoczenia. Nadto oskarżony nie wyjawiał przed Sądem przyczyn swego zachowania, co pozwoliłoby na zweryfikowanie motywacji sprawcy. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondują w sposób spójny z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, zwłaszcza z dowodem z nagrań z monitoringu, a także zeznaniami świadków w tym oskarżyciela posiłkowego. Dowód w postaci nagrania jest dowodem bezspornym i obiektywnym, gdyż nagranie utrwala częściowo zachowanie oskarżonego wobec oskarżyciela posiłkowego.

Sam oskarżyciel posiłkowy opisał przebieg zajścia zgodny z ustalonym stanem faktycznym sprawy, doznane obrażenia i odczucia z tym związane. W tym zakresie nie budzi wątpliwości opinia lekarska na temat obrażeń, jakich w wyniku uszkodzenia ciała przez S. G. doznał Ł. S. oraz pozostała dokumentacja medyczna. Rodzaj doznanych obrażeń wynikających wprost z dokumentacji z leczenia szpitalnego oraz z opinii biegłego chirurga, a także z załączonych przez oskarżyciela zdjęć twarzy zrobionych po zdarzeniu świadczy o determinacji i sile zadawanych przez oskarżonego ciosów. Zgromadzona dokumentacja medyczna oraz pozyskana na potrzeby niniejszego postępowania opinia biegłego nie budzą żadnych wątpliwości co do rzetelności i jest wystarczającym dowodem na to, iż Ł. S. odniósł obrażenia na skutek zaatakowania go przez oskarżonego, które skutkowały naruszeniem czynności jego ciała i powodowały rozstrój jego zdrowia na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu przepisu art. 157 § 1 kk. .

Zeznania świadków B. F., I. F. i A. S. – osób które w czasie zdarzenia stanęły między pokrzywdzonym a sprawcą próbując zażegnać zajście także należy uznać za wiarygodne i zgodne z ustalonym stanem faktycznym sprawy.

Zgromadzone w przedmiotowej sprawie dowody bez żadnych wątpliwości wskazują na osobę oskarżonego jako sprawcy obrażeń ciała doznanych w dniu 11.02.2018r. w m. G. przez Ł. S.. Oskarżony bowiem naruszył czynność narządu ciała Ł. S., w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: wieloodłamowego złamania kości nosa, złamania koron zębów 14, 21, 22, ukruszenia korony zęba 41, z koniecznością usunięcia zęba 21 z powodu złamania korzenia oraz krwiaka w okolicy powieki dolnej oka lewego, które to obrażenia naruszyły czynność narządu ciała na czas przekraczający dni 7 inny niż określonych w art. 156§1 kk, a czynem tym wypełnił dyspozycję art.157 § 1 kk.

Oskarżony był w chwili czynu dorosły, zdrowy, w pełni poczytalny. W toku postępowania nie zostały ujawnione żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony z pełną świadomością i rozeznanem zaatakował Ł. S., czym dopuścił się występku z art. 157§ 1 kk, mimo, że dysponował możliwością oceny swojego zachowania pod względem faktycznym i prawnym i w chwili dokonywania tego czynu znajdował się w takiej sytuacji motywacyjnej, że mógł zachować się zgodnie z normami prawa.

Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, bo z zebranych dowodów wynikało, że nie były to ciosy przypadkowe, lecz celowe, skierowane na wyrządzenie krzywdy pokrzywdzonemu. Ciosy były intensywne i mocne, skoro spowodowały tak poważne obrażenia ciała, jak wieloodłamowe złamanie kości nosa i złamania koron czterech zębów. Przy umyślnych uszkodzeniach ciała przyjmuje się tzw. zamiar ogólny, który obejmuje faktycznie powstałe następstwa zadanych umyślnie obrażeń, zakłada się bowiem, że sprawca nie mógł mieć w świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swego działania, gdyż nawet lekarzowi byłoby trudno taki obraz ustalić, ale działał on ze

świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy biorąc pod uwagę np. liczbę i siłę uderzeń. (por. wyrok SA w Katowicach z 23.01.1997r., I AKa 283/96, Prok. i Pr. 1998, Nr 5, poz. 19).

Stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy jest znaczny. Szkoda, którą swym działaniem oskarżony wyrządził była istotna, polegała na powstaniu istotnych obrażeń ciała, w tym dotyczących głowy, okolic oczu, nosa, szczęki, a więc organów, których uszkodzenie skutkuje często długotrwałym leczeniem, a jej wymiar psychiczny również miał istotne znaczenie. Powstanie tych obrażeń musiało łączyć się z długotrwałym odczuwaniem dolegliwości bólowych. Pokrzywdzonego czeka jeszcze zabieg stomatologiczny odtworzenia zębów. W czasie swego czynu S. G. znajdował się w stanie nietrzeźwym, jak sam wyjaśnił. W ocenie Sądu działał w celu wyrządzenia krzywdy i cierpień fizycznych pokrzywdzonemu kierując się niczym nieuzasadnioną agresją.

Sąd przychylił się do wniosku oskarżonego złożonego w trybie art. 387 kpk i za przypisany sprawcy czyn z art. 157§ 1 kk sąd wymierzył na podstawie tego artykułu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby dwóch lat. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego była uprzednia niekaralność, dotychczasowy nienaganny tryb życia. Natomiast na niekorzyść oskarżonego świadczyło działanie w stanie nietrzeźwości, w celu zadania Ł. S. bólu. Wymierzona kara została dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i, zdaniem Sądu, spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oddziaływania prewencyjnego i wychowawczego na oskarżonego. Pozwoli uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność tego typu przestępnych zachowań i nieuchronność poniesienia konsekwencji prawnych. Okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności pozwoli na skontrolowanie zachowania sprawcy w tym czasie, ustalenie jego stosunku do popełnionego czynu i postępów wolnościowej resocjalizacji. Nie przesądzając o ostatecznym sposobie odbycia kary pozbawienia wolności, wystarczającą dolegliwością stanowiącą szansę na poprawę dotychczasowego zachowania będzie wymierzona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby.

Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu na piśmie o przebiegu okresu próby raz na 6 miesięcy, co wzmocni kontrolę zachowania sprawcy w tym czasie.

Natomiast na podstawie art. 46§1 kk zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Ł. S. kwotę 37.000,00 złotych tytułem naprawienia szkody.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, to, iż w wyniku zdarzenia z dnia 11.02.2018r. oskarżyciel posiłkowy doznał cierpień fizycznych i psychicznych, a ich intensywność była znaczna, a skutki zdarzenia Ł. S. odczuwa do dnia dzisiejszego, zasądzona kwota w ocenie Sądu rekompensuje doznaną krzywdę – szkodę niematerialną.

Przy ustalaniu kwoty Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter doznanej krzywdy oraz dyrektywy wymiaru kary.

Wskazać należy, że nie ma ścisłych kryteriów umożliwiających dokładne określenie wysokości należnego zadośćuczynienia – za szkodę niematerialną, stąd też jego wymiar zawsze ma charakter szacunkowy. W orzecznictwie wskazuje się, że z jednej strony zadośćuczynienie nie może mieć symbolicznego charakteru, z drugiej strony nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia pokrzywdzonego. W niniejszej sprawie pokrzywdzony doznał dotkliwych obrażeń, których uciążliwe skutki odczuwa do dziś oraz doznał uszczerbku na jego zdrowiu. Tym samym kwota 37.000 zł nie jest wygórowana, należy bowiem mieć na względzie nie tylko fizyczne cierpienie pokrzywdzonego, ale również upokorzenie, którego doznał, będąc z oczywiste błahego powodu dotkliwie uderzony w miejscu publicznym, w obecności innych.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k. Wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary oraz środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 37000 zł stanowią trafną prawnokarną reakcję na inkryminowany czyn. Orzeczonego środka kompensacyjnego jest adekwatny do zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, tylko takie oddziaływanie zapewnia też należyłą realizację dyrektyw wymiaru kary, i tylko ona uwzględni słusze interesy pokrzywdzonego w zakresie uzyskania rekompensaty.

Istota środka, w tej chwili mającego charakter kompensacyjny - w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego) (Buchala (w:) Buchala, Zoll, s. 358-359)/zob. Komentarz do art. 46 kk, P. Kozłowska – Kalisz/. Sąd podziela tak wyrażony pogląd w związku z tym za słuszne uznał orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 37000 złotych tytułem naprawienia szkody niematerialnej - za doznaną krzywdę.

Przy rozstrzygnięciu co do wysokości zadośćuczynienia decydujące znaczenie miał charakter i rodzaj krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zasądzona kwota winna uwzględniać doznaną krzywdę, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych odczuciach przeżywanych w związku z zaistniałym zdarzeniem. Mając także na uwadze czas potrzebny do rekonwalescencji, po odniesionych obrażeniach i związaną z tym intensywność cierpień zarówno fizycznych jak i psychicznych – zdaniem Sądu orzeczone kwota stanowi wystarczający równoważnik dający pokrzywdzonemu pewną dozę zadowolenia, która równoważyć będzie poniesioną przez niego w wyniku zdarzenia krzywdę tak w wymiarze fizycznym jak i psychicznym, zwłaszcza, iż strony ustaliły wysokość kwoty i się na nią zgadzały.

Obowiązek naprawienia szkody powstaje w momencie uprawomocnienia się wyroku. Jeżeli oskarżony tego obowiązku nie dopełni, popada w zwłokę, której konsekwencją jest naliczanie ustawowych odsetek za zwłokę. Zakreślenie przez sąd terminu do wykonania tego świadczenia nie ma podstawy w prawie cywilnym i stanowi przejaw nieuzasadnionego uprzywilejowania oskarżonego kosztem pokrzywdzonych. Takie uprawnienia nie przyznają oskarżonemu również przepisy ogólne o zobowiązaniach, przepisy o wykonaniu zobowiązań oraz o czynach niedozwolonych. (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z dnia 5 lipca 2018 r. II AKa 159/18). Stąd też Sąd nie wskazał oskarżonemu terminu wykonania tego obowiązku. Nadto obowiązek naprawienia szkody nie obejmuje odsetek wynikających z opóźnienia świadczenia odszkodowawczego. Nie wynikają one z faktu wyrządzenia szkody, lecz ze zwłoki w jej naprawieniu. Stanowisko to jest aprobowane w orzecznictwie (zob. wyr. SA w Katowicach z 3.3.2005 r., II AKa 62/05, OSA w Katowicach 2005, Nr 3, poz. 4) oraz w literaturze (zob. M. Łukaszewicz, A. Ostapa, Obowiązek naprawienia szkody, s. 68).

O wydatkach na rzecz oskarżyciela posiłkowego Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk.

Na podstawie art. 626§1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) tytułem opłaty zasądzono od oskarżonego kwotę 180 złotych oraz tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 295 złotych na rzecz Skarbu Państwa. Posiadając stały dochód oskarżony jest w stanie uiścić niewysokie koszty procesu.